

Martin Hansen: Det ærede Medlem Hr. Holstein, som nu forlod Talerstolen, vil jo hverken billige eller misbillige, og det er ogsaa forfærdelig ligegyldigt, hvad det ærede Medlem vil. Jeg skal da heller ikke beskæftige mig med det ærede Medlem. Jeg finder ogsaa, at en Imødegaaelse af de Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. Stauning fremsatte om Regeringens Politik i al Almindelighed, at den skulde være arbejderfjendtlig og byfjendtlig, passende og mest naturligt kan henlægges til den Behandling af Tillægsbevillingslovforslaget, som vi senere kommer til.

Til det ærede Medlem Hr. Rode, som hoverede saa meget over, at jeg 3 Gange skulde have sagt, at Justitsministeren havde begaaet en Fejl, vil jeg sige: Ja, det har jeg sagt, og Ministeren har erkendt, at han har begaaet en Fejl, og jeg vil sige, at det tjener Ministeren til Ære. Men det ærede Medlems Justitsminister, hvad mener det ærede Medlem om ham? Han fik jo det Prædikat af det andet høje Ting, at man ikke kunde tro paa ham. Og hvad gjorde saa det ærede Medlem Hr. Rode? Han sad ganske roligt videre sammen med ham, som om der ingenting var sket. Jeg synes, det ærede Medlems Indignation paa Baggrund heraf tager sig meget ilde ud. Jeg finder ingen Anledning til at diskutere videre med det ærede Medlem i Anledning af den Dagsorden, der er stillet, men skal kun sige, at jeg paa mit Partis Vegne vil anbefale at stemme for den Dagsorden, der er stillet fra konservativ Side.

Stauning: Da der er stillet en ny Dagsorden af det konservative Parti, maa jeg tillade mig at gøre et Par Bemærkninger til denne, men forinden jeg gaar over til den og de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Pürschel gjorde, tør jeg maaske i Anledning af Statsministerens Udtalelse før, hvori han fremhævede, at man maatte bevare den nuværende Justitsminister, fordi denne havde skabt Ro og Orden i Landet, gøre en enkelt Bemærkning derom. Denne Tilvejebringelse af Ro og Orden trænger dog vist til lidt Forklaring. Mig bevidst har der ikke foreligget nogen som helst Opgaver i den Henseende for Justitsministeren, og hvis der var kommet til at foreligge saadanne, er der jo ikke et Menneske, der tvivler om, at saa havde den nuværende Justitsminister været ganske ude af Stand til at løse dem. Men hvordan staar det da til med det, som man er i Stand til at bedømme af Ro og Orden? Se f. Eks. saadant noget som Arbejdskonflikter. Der fore-

ligger jo officielle Tal derom. I Aarene 1913—19 var der ved Arbejdskonflikter 1 981 538 tabte Arbejdsdage, altsaa knap 2 Millioner paa 7 Aar. Fra 1920 til 1922 var der 4 283 327 ved Konflikter tabte Arbejdsdage. Altsaa, i den Henseende har det i alt Fald ikke staaet særlig godt til med Roen, idet Arbejdskonflikternes Tal har skaffet et langt større Tal af tabte Arbejdsdage i de 3 Aar under den nuværende Justitsminister end i de forudgaaende 7 Aar. Og hvordan staar det til med Arbejdsløsheden, der dog ogsaa er et Tegn paa, hvorvidt der er Ro og Orden i Samfundet? Paa de 7 forudgaaende Aar var der 35½ Million ved Arbejdsløshed tabte Arbejdsdage, paa Aarene under dette Ministerium er der 36 167 000. Altsaa, paa de 3—4 Aar er der tabt en god halv Million flere Arbejdsdage ved Arbejdsløshed end paa de forudgaaende 7 Aar. Ja, dette er saadanne faktiske Tal, som foreligger og altsaa belyser, i hvilken Grad Statsministerens Anerkendelse til Justitsministeren er uden den allerringeste Realitetsværdi.

Hvad angaar det konservative Partis Dagsorden, viser den for det første, at Partiet altsaa som sædvanlig er faldet til Føje, at den Rebellion, som har været sporet, ikke betyder noget denne Gang lige saa lidt som tidligere. Uanset Justitsministerens Optræden stemmer man for at udtale Tillid eller noget i den Retning til det nuværende Ministerium. I alt Fald stiller man en Dagsorden, hvis reelle Mening jo er at bevare Ministeriet. Dagsordenen har ganske vist ingen som helst Forbindelse med den foreliggende Sag, men det generer ikke et saa stort og fremragende Parti som det konservative Parti, man taler om ganske andre Ting end det, som i dette Øjeblik foreligger.

I øvrigt forekommer det mig dernæst, at den af de Konservative stillede Dagsorden, hvad jeg nu skal komme til, har et betænkeligt Indhold i flere Henseender. Det hedder i den, at Tiden er inde til positivt Arbejde. Dette anser jeg for en fuldkommen rigtig Bemærkning. Tiden er virkelig inde til positivt Arbejde. Jeg mener, at Tiden har været inde dertil netop i de 4 Aar, vi har haft det nuværende Ministerium, og Tiden har været inde dertil i en endnu højere Grad end i dette Øjeblik. Der har været megen Opfordring til positivt Arbejde i Samfundets Tjeneste gennem disse Aar. Men det konservative Parti har i disse Aar Gang paa Gang klamret sig selv til Magten og bevaret Venstre ved Magten, vel vidende, at dette betød, at Venstres Ministerium hindrede ethvert positivt Arbejde. Der er vel derfor ingen Grund til at tro, at der i